

„לא אוותר על המלון, מכני שהוא

אנדדטה לאשתי ונקרא על שמה,

אומר אלי כפושדו, בעל המלון בטאבה

אביה פשושדו ז"ל
שנינו התגרשנו האחד למען השני

בחיים. רפי הציע שאקנה את חלקו בשותפות במועדון סוף העולם. אני, משום מה, אמרתי — כן. אחריכך, כשהתפכחנו, ורפי הזכיר לי את העניין, לא האמנתי שהכנסתי את עצמי לדבר הזה. אני, סרן בצבא, מאיפה היה לי כסף לקנות? מה לי ול מועדון לילה? אבל מכיוון שהבטחתי — ואני תמיד מקיים הסכמים והבטחות, גם כשהם ניתנים בעל-פה — עזבתי את הצבא, שבו היתה לי קאריירה גדולה, ונכנסתי לשותפות במועדון הלילה.

אני זוכר שהמחיר היה אז 11 אלף לירות, ואותו שילמתי בתשלומים מרווחים של המועדון. המצחיק הוא שהיום רפי נלסון ואני מהווים את הבעיה של טאבה, וזה קשר שנמשך כבר 22 שנה.

פפו ראה כי טוב, והחליט להרחיב את העסקים והקים את מלון הסלע האדום באילת. בעסקים לא צריך כסף, הוא מודיע בביטחון, צריך יו"ר מה, אומץ ושיקול-דעת. אני עשיתי הכל בלי כלום, בלי אבא ובלי מישהו שיתן לי עצה.

את מרכז החברה, אבל במידה: חתיכות זה לא המיקצוע שלי. כשהגיע לגיל 18, התגייס לנח"ל ביחד עם כל הגרעין. משם הלך לצנ"חנים, עבר מסלול של קורס מפקדי-כיתות וקורסי-קצינים. הייתי בגרוד ה ראשון של נח"ל מוצנח בפיקודו של מוטה גור. עם גור הוא שומר עד היום על קשרים הדוקים חבריים, ולראיה: על שולחנו של פפו, בין יתר הניירות, מונח מיכתב ברכה ממוטה גור, לבחירתו של פפו כיו"ר הנהלת התאחדות המלונות.

עסקים

בלי כסף

כשהחלתי לשרת כקצין בצבא הקבע, עבר לחילה-המודיעין, נש"ל לח אילת והיה קצין המודיעין של כל האזור. אז, ב-1960, התחיל הרומן שלו עם העיר הרומית ביותר, כשהיה בצבא הכיר את דליה גורן, שהיתה פקידה בבית-הספר לקצינים, וב-1960, כשעבר לאילת, השניים הת-

לא אמתכור את זכר

אביו של פפו, ששלח אותו לארץ בגיל 12 עם הבטחה שכל המישפחה תבוא אחריו, לא עלה לארץ מעולם. זמן קצר אחריכך נפרדו הוריו, אביו עבר לפאריס, שם נפטר לפני כמה חודשים. אמו נשארה במצריים ונפטרה שם. אחיו ואחיותיו עלו לארץ רק ב-1956.

פפו הקים את מלון הסלע האדום ב-1964, כשאלת היתה עיר רחוקה ושוממת. רק תיירים מעטים וזימים זרים התעניינו בעיר הרומית הנידחת, ויוזמתו של פפו היתה חדשנית ורעננה. אני הייתי המקומי הראשון, גם ישר אלי וגם אילת, שהחליט להקים בעיר מלון.

חתנו. פפו, אז בלי גרוש על הנשמה, קיבל הלוואה מבנק אוצר החייל כדי לממן את הוצאות החתונה.

חייו התנהלו באופן סולידי, כמה סולידי שאפשר להיות באילת, עד שהגיע יום-הכיפורים 1962 ושינה את חייו השקטים.

רפי נלסון היה כבר אז ירידי הטוב, מספר פפו. הוא היה הבעלים של מר עדן-לילה מאוד מפורסם באילת, שי נקרא מועדון סוף העולם. באותו יום-כיפור, רפי ואני שוככים בשמש על החוף של אילת ושוחים. עכרנו קצת את הגבול בשתי היינו במצב-רוח מצויין, ואז עשיתי את העיסקה הראשונה שלי

רי ילדים, אמו עקרת-בית. במישפחה היו ארבעה ילדים: שני בנים ושתי בנות.

ב-1949, כשפפו היה בן 12, החליט אביו שהמישפחה צריכה לעלות לישי ראל. כשלב ראשון הוחלט לשלוח את הבן הקטן, ופפו עלה במיסגרת עליית-הנוער. הוא נשלח למוסד של בני-עקיבא ליד יבנה, למרות שבא מבית חילוני. אחריכך עבר לקיבוץ שלוחות בעמק בית-שאן, שם עבד ולמד. לא ממש למדתי, לא למדנו לבגרות כי קיבוץ, ועד היום אין לי שום תעודה. הוא אומר ומתרווח בכיסא. גם כשהיה ילד לא היה ביישן גדול, ותמיד היווה

המלון ב-60 מיליון דולר — סכום כפול משווי הריאלי של המלון.

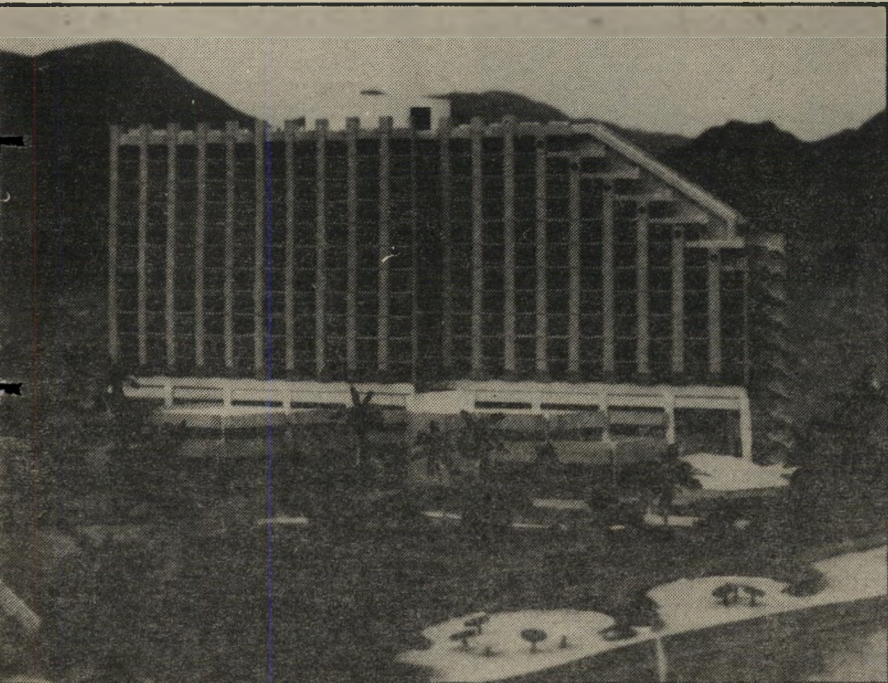
היתה הצעה כואת לפני כמה חודשים, אבל רחיתי אותה על הסף. טאבה זה עסק ריווחי, טוב ומכובד. אם אני אמכור את הגאווה, מה יישאר לי? הוא אומר בחיוך ופורש את ידיו לצדדים.

פפושדו, שכולם קוראים לו פפו, הפך, אולי ברצונו, לאחד הגיבורים הראשיים של סיכסוך טאבה.

למרב האירוניה, נולד פפו (47) ב קאהיר שבמצריים. הוא היה בן-הזקונים למישפחה ממוצא יווני, שהיגרה למצריים. אביו היה בעל בית-חרושת לביג

בתחילת החודש פורסמה ידיעה באחד מעיתוני-הבוקר, לפיה התגרשו הלוגים בני ישראל, מצריים וסעודי יה. המגיעים כך נאמר בידיעה, קשרו את יעקב נימרודי, לשעבר הניספח הי צבאי של ישראל בטהאראן וכיום סוחר נשק גדול, את עדן חאשוגי, איש עסקים סעודי, הנחשב לאחד מעשירי העולם, ואת ממשלות ישראל ומצרים. לפי הידיעה, הופנתה הצעה לישראל להכין פרויקט משותף לפיתוח תיירותי של איזור טאבה ודרום סיני.

אלי (פפו) פפושדו, בעל מלון אב-יה-יסונסטרה בטאבה, אומר שהופנתה אליו הצעה ישירה לקנות ממנו את

המלון בשעת חתימת ההסכם בקמפ-דייוויד (מימין) וכיום מנחם בגין השתכנע ואישר, שימחה ארליך לא השתכנע ועיכב. יגאל הורביץ רצה לספח ושילם